

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΧΕΛΙΔΟΝΩΝ.

Εἶναι χειμῶν, κάμνει ψυχὸς καὶ τὰ μικρὰ πτηνὰ δὲν ἄδουσι πλέον.

Πόσον μοι ἤρεσε νὰ βλέπω τὴν χελιδόνα τριγυρίζουσαν περὶ τὴν φωλεάν τὴν ὑπὸ τὸ παράθυρόν μου. Ἐφῆρε καθ' ἐκάστην πρωΐαν τροφήν εἰς τὰ μικρὰ της, τῶν ὁποίων αἱ γλυκεῖαι φωναὶ μὲ ἐξήγειρον τοῦ ὕπνου.

Φεῦ! σήμερον χιονίζει καὶ ἡ φωλεὰ εἶναι κενή. Τί ἀπέγεινεν ἡ ὥραία μου χελιδὼν; Ποῦ ὑπῆγεν ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὰ μικρὰ της κατὰ τὴν τρομερὰν καὶ ψυχρὰν ταύτην ἐποχὴν;

Ἀκούσατε τὴν παράδοσίν της, ἣν εὔρον ἐν ἀρχαίῳ χειρογράφῳ.

1.

Ἀγαθὸς τις καλόγηρος διηγεῖται ὅτι ἡμέραν τινὰ, ἀναβὰς εἰς τὸ κωδωνοστάσιον τῆς μονῆς του εὗρεθι περικυκλωμένος ἀπὸ ἀπειρον πλῆθος χελιδόνων.

Ἦτο ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ Σεπτεμβρίου.

Ὁ ἅγιος ἄνθρωπος ἐπίσης ἁθῶς ὡς ὁ Ἀδὰμ πρὸ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, ἐνόει τὴν γλῶσσαν τῶν πτηνῶν καὶ ἰδρὺ τι ἤκουσεν.

Γηραιά τις χελιδὼν ἀνήγγελλεν εἰς τὴν πτηνὴν στρατιάν ὅτι ὁ Θεὸς τῇ ἐπεμψεν ἄγγελον μὲ τὴν διαταγὴν νὰ ἀρῇσῃ τὴν γῆν καὶ νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν οὐρανόν.

— Σὰς ἔδωκα, ταῖς ἔλεγε, συνέντευξιν ἐπὶ τοῦ πύργου τῆς ἱερᾶς ταύτης κατοικίας διὰ νὰ σὰς διηγηθῶ διατί ὁ Θεὸς ἔκαμε τὰς χελιδόνας καὶ διατί καθ' ἐκαστον ἔτος πηγαίνουν ἀπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν.

Ὅταν ὁ Θεὸς ἔκτισε τὸν κόσμον, ἔθεσεν ἐντὸς μαγευτικοῦ κήπου τὸ ἀριστούργημα τῶν πλασμάτων αὐτοῦ τὸν πρῶτον ἄνδρα καὶ τὴν πρώτην γυναῖκα· ἡ θερμὸς κρασία ἦτο γλυκεῖα, ἡ ἐποχὴ ὥραία, οἱ καρποὶ καὶ τὰ ἄνθη ἐβλάστανον αὐτοφυῆ. Ἡμέραν τινὰ παρήκουσαν εἰς τὸν Θεὸν ὅστις τοὺς ἐδίωξε καὶ τοὺς κατεδίκασε νὰ πλανῶνται ἐπὶ τῆς γῆς, γυμνοὶ, πεινῶντες καὶ προσβαλλόμενοι ἀπὸ τὰς ἀσθενείας καὶ

τὸ ψυχὸς. Ὁφείλον δὲ νὰ ἐργάζωνται διὰ νὰ τρέφονται, διότι ἡ γῆ δὲν παρήγεν εἰμὴ ἀκάνθας καὶ τριβόλους.

Ἐζήσαν τοιοῦτοτρόπως μακρὰ ἔτη, διότι ὁ Θεὸς ὠργίσθη σφόδρα κατ' αὐτῶν. Ἐσχον τέκνα τὰ ὁποῖα ἔσχον ἄλλα τέκνα καὶ βλοῖ ἔστενον καὶ ὑπέφερον ἕνεκα τοῦ ἁμαρτήματος τῶν πρώτων γονέων.

Ὁ Θεὸς τοὺς ἐλέησε καὶ εἶπε.

— Τοὺς συγχωρῶ, δὲν δύναμαι νὰ τοὺς θέσω ἐκ νέου ἐντὸς τοῦ παραδείσου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξῆλθον, ἀλλὰ θὰ ἀποκαταστήσω τὴν γῆν εὐφρορὸν· θὰ θέσω πανταχοῦ ἄνθη καὶ καρποὺς, θὰ ἀποκαταστήσω τὸν καιρὸν γλυκὺν καὶ ὥραϊον, θὰ ἀποδιώξω τὰς ἀσθενείας.

Τότε διὰ νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἄνθρώπους μαρτυρίαν τῆς ἀγαθότητός του ἐπλασε δύο μικρὰ πτηνὰ τῶν ὁποίων τὸ πτέρωμα ἦτο λευκὸν ὡς τὰ κρίνα τοῦ παραδείσου. Ἐπέταξαν ὁλόγυρα ἀπὸ τὸν θρόνον του καὶ ἐκάθισαν καθὲν εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ ὃς τις ἐφίλησε τὴν μὲν κεφαλὴν των καὶ τοῖς εἶπε.

— Σὰς ὀνομάζω χελιδόνας· σεῖς καὶ τὰ τέκνα σας θὰ φέρητε τὴν εὐλογίαν μου παντοῦ ὅπου καθήσητε. Ὑπάγετε νὰ ἀναγγεῖλητε εἰς τοὺς ἄνθρώπους τὴν ὥραϊαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, ἡ ὁποία παντοῦ θὰ γεννήσῃ καρποὺς καὶ ἄνθη· σεῖς εἰσθε τὰ πτηνὰ τῆς συγχωρήσεως, θὰ κατασκευάζητε τὰς φωλεάς σας ὑπὸ τὴν στέγην τῶν οἰκιῶν καὶ αἱ φωλεαὶ αὗται ἔσονται σημεῖον εὐτυχίας. Τώρα ἀναχωρήσατε εὐγενεῖς χελιδόνες.

Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἐφίλησεν ἐκ νέου τὰ δύο μικρὰ λευκὰ πτηνὰ τὰ ὁποῖα ἠνέφεραν τὰς πτέρυγὰς των καὶ διὰ πρώτην φορὰν ἐφθασαν ἐπὶ γῆς.

2.

Μόλις ἀφίχθησαν καὶ τὰ πάντα μετεμορφώθησαν. Ἡ ἀσχημὸς καὶ ψυχρὰ τοῦ ἔτους ἐποχὴ ἐξηφανίσθη καὶ ἀντ' αὐτῆς ἦλθεν ἡ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀφθονίας. Ἐκτίσαν τὰς φωλεάς των εἰς τὰς στέγας τῶν ἀνθρωπίνων οἰκιῶν, εἰς τὰς ὁποίας δὲν εἰσῆλθον πλέον αἱ ἀσθενεῖαι.

Πανταχοῦθεν ἀνυψώθησαν πρὸς τὸν οὐ-

ρανόν ὠδαί εὐλογιῶν καὶ εὐχαριστιῶν. ἄνθρωποι παρεπονοῦντο καὶ ἐκρύφθησαν εἰς τὸ βάθος τῶν χινοσκεπῶν κατοικιῶν

Τοῦτο διήρκεσέ τινα ἔτη.

Οἱ ἄνθρωποι ἦσαν εὐτυχεῖς καὶ αἱ χελιδόνες ἐπολλαπλασιάσθησαν.

Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἐβαρύνθησαν τῇ εὐτυχίαν· πονηραὶ ιδέαι ἤλθον εἰς τὸν νοῦν των· φαῦλός τις κατέστρεψε φωλεὰν χελιδόνος καὶ ἄλλοι ἐγέλασαν βλέποντες πίπτοντας τοὺς νεοσσούς.

Τότε τὰ πτηνὰ ταῦτα τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ φοβηθέντα, εἶπον· Φύγωμεν καὶ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸν οὐρανόν.

Μόλις ἡ τελευταία χελιδὼν ἐξηρπνίσθη ἐν τῷ γλαυκῷ οὐρανῷ καὶ ἡ ἀσχημος καὶ ψυχρὰ τοῦ ἔτους ἐποχὴ ἐπανεῆλθεν ἐπὶ τῆς γῆς.

Οἱ ἄνθρωποι ἀνύψωσαν ἱκέτιδας χεῖρας, ἐζήτησαν συγγνώμην ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅστις δὲν ἠθέλησε διὰ τὸ σφάλμα τινῶν νὰ τιμωρήσῃ ὁλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Αἱ χελιδόνες ἐπανεῆλθον καὶ μετ' αὐτῶν ἡ ὥραια ἐποχὴ.

Πλὴν νύκτα τινὰ, ἐνῷ ἐκοιμῶντο ἡσυχως ἐν ταῖς φωλεαῖς των, φαῦλοί τινες φοβούμενοι μὴ τοὶ ἀναχωρήσωσιν ἐκ νέου τὰς ἐκλείσαν ἐντὸς ὑψηλοῦ πύργου.

Αἱ δυστυχεῖς ἐξέβαλλον κραυγὰς ὀδυνηρὰς καὶ ἐζήτησαν τὴν ἐλευθερίαν των. Οἱ φύλακες τοῦ πύργου κουρασθέντες νὰ ἀγρυπνώσιν ἀδιακόπως, εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ καὶ ἀπέσπασαν τὰ πτερὰ τῶν πτερύγων των ἵνα μὴ δυνηθῶσι πλέον νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ πύργου, τὰ λευκὰ πτερὰ τὰ ἀποσπώμενα ἐπέτων πανταχόθεν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων· οἵτινες ἐγέλων διὰ τοὺς στεναγμούς τῶν δυστυχῶν μικρῶν πτηνῶν.

Αἶφνης τὰ πτερὰ ταῦτα μετεβλήθησαν εἰς νιφάδας παχείας καὶ ψυχρὰς, αἵτινες ἐβάρυνον φρικτὰ τὰ μέλη τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπροξένουν εἰς αὐτοὺς φρικτὰς κακώσεις.

Τότε ἀνέκραζαν εἰς τοὺς δεσμίους.

— Μὴ ἀποσπᾶτε τὰ πτερὰ τῶν μικρῶν λευκῶν πτηνῶν.

Οὗτοι ἐσταμάτησαν, ἀλλ' ὁ Βορρᾶς ἐξηκολούθει νὰ πνέῃ, ὁ χόρτος καὶ τὰ ἄνθη ἀπέθνησκον, τὰ φρέατα ἐκχυλίζοντα κατέκλυζον τὸ ἔδαφος, ἡ γῆ ἦτο παγερά, οἱ

των.

Αἶφνης ἀκτὶς ἡλίου διέσχισε τὰ νέφη ἐπληξέ τὸν πύργον καὶ μεγάλη ῥωγμὴ ἠνεώχθη ἀνωθεν ἕως κάτω.

Αἱ χελιδόνες ἔφυγον ἀφήνουςαι νεκρὰς τὰς ἀδελφὰς των, τῶν ὑπῳίων ἀφηρέθησαν τὰ πτερὰ.

3.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸν τόπον τῶν ἀγγέλων ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ὠργισμένος τὰς διέταξε νὰ μείνωσι, καὶ διὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀφῆκεν εἰς αὐτοὺς τὴν ψυχρὰν καὶ ἀσχημον ἐποχὴν. Οἱ ἄνθρωποι ἔσθενον καὶ ἐκλαίον, αἱ χελιδόνες τοὺς εὐσπλαγχνίσθησαν, καὶ βλέπουσιν τὴν μετάνοιαν αὐτῶν, παρεκάλεσαν τὸν ἀγαθὸν Θεὸν νὰ καμφθῇ.

Ὁ Θεὸς ἐσυγχώρησεν, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον· πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ πένθους τὸ ὁποῖον ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων μᾶς ἐπροξένησε, τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ πτερώματος ἡμῶν θέλει μελανωθῇ· τοῦτο συγχρόνως θὰ ἦτο καὶ εἰδοποιήσις πρὸς τοὺς θνητούς· ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνους οἵτινες ἐγγίσωσι τὰς χελιδόνας.

Ἄλλως τε, οἱ ἄνθρωποι μόνον ἐπὶ ἐξ μῆνας θὰ ἔχωσι τὴν ὥραιαν καὶ γλαυκὴν ἐποχὴν· θέλουσιν ὁμῶς ἐργάζεσθαι ἵνα τρέφονται, καὶ ἐνῷ θὰ ἐργάζωνται δὲν θὰ σκέπτονται πλέον τὸ κακόν.

Ἐπάγωμεν, εὐγενεῖς χελιδόνες, ἀναχωρήσωμεν, διότι ὁ Κύριος τὴν πρωίαν ταύτην μοὶ ἐπεμψεν ὥραιον ἄγγελον ἵνα με εἰδοποιήσῃ.

Εἶπεν ἡ γηραιὰ χελιδὼν, πᾶν δὲ τὸ σμῆνος ἐπέταξε πρὸς τὸν οὐρανόν.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΟΥ.

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ Κ. Θ. Ι. Κολοκοτρῶνης, ἔτι δὲ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦ Φαλέζ καὶ οὐχὶ ὡς υἱὸς τοῦ πατρὸς του, ἐξέδοτο πρὸ τινῶν ἡμερῶν βιβλίον πολυσελίδον, πολυειδοῦς ὕλης, πλήρες ἐθνικῆς με-